

LA TUIES

—No m'agrada que em pintes així, noi!

—Oh, és per fer-ho diferent de les altres vegades.

DIARIO SEMANAL, FLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

¡SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

COMO NAVIDAD SE ACERCA
Y RUFASTA ESTÁ A LA SOPA,
NOS ENCOLOMA LA DECIMA,
¡EL GRANDISIMO TANOCA!

Sí, hijitos, sí. Por la vida se pierde la vida, que decía Viura cuando era austero. Hay que hacer el corazón fuerte, perder la poca vergüenza que a uno le queda y decir con voz más clara que la leche de carretón, que uno está a la sopa, y que remitan pasta. ¿Sabéis en qué se parecen los barcos a los borrachos en primeros de mes? En que zozobran porque tocan fondos. ¡Qué felices!

Por no ser menos que el basurero, y la portera, y el peluquero, yo os voy a felicitar también las Pascuas. A propósito: ¿sabéis qué parecido tienen las Navidades con un convaleciente de gripe? Pues, ¡que tienen decimas! Si es malo, ya disimularéis. Es la emoción de ver si me dan pasta, ya os lo diré.

Así como as, ya me podríais mandar, aunque nada más fuera para hacer una francesilla, gamaruses. Yo, todo el año trencando más que el Tostado, y vosotros rascaándoos la pampa tan tranquilos. ¡Ya es bien injusto el mundo, ya! (No quiero decir el Deportivo, ¿eh?) En cambio, ahí tenéis a Muñoz Delgada, que me copia los chistes y de quien hacen más caso en Madrid que aquí a Cambó y a Puig y Catafallo. Voy a tenerme que expatriar y marcharme a Suiza, que es país de leche. ¿Es verdad que hacen socio honorario de la "Penya Mandra" a Pahissa? ¡Poco a poco, se va haciendo justicia a los grandes hombres!

Oíd con atención la decima que voy a mandar a Vendrell, a ver si me ob-

sequia. Me parece que le agrada, porque yo siempre he estado muy bien en eso del sistema métrico decimal (de magro y décima, respectivamente, ya veis que soy erudito y entiendo de "timología").

"Tú que cantas con tal arte — que semblas un rusiñol — mándame para estas Pascuas — si quiera sea un piñol." Sencillo, pero malo, como todo lo mío. ¿Y el de Otero, el escultor? ¡Ese sí que es el no va más de los no va mases, que dice el Gordito! Oído a la caja: "Para que yo me divierta — las fiestas de Navidad — envíame a tus modelos — servidos al natural." A Pico le pido que no jorobe con la Cámara de la Propiedad Municipal y Urbana, a Pallardó, padre, unos versos, a Aldaz, que no presume tanto, a Obradors que crezca un chico, y a Buxó, del "Edén", que me deje foietear gratis con las chicas. Este es mi programa mínimo, porque ya sabéis que soy modesto como la violeta bosquetana y que hago lo que un amigo mío que es muy corto de... genio. Sí, hombres, sí: que con poco me contento. (Si no lo leéis de prisa, no os enteraréis.) Había pensado en pedirle un destino a Milá, pero para tener que ir a trabajar, no hay caso. Que trabaje Rita, que dijo el otro.

Abridme, una suscripción entre todos, a ver si me puedo comprar unos pantalones nuevos, porque los que tengo están rotos y un día soy capaz de enseñar la fe de bautismo, porque los calsotitos están igual. Si veis a

la Blanca, decidle que me mande un vale para un rato de grimegia, porque con la crisis que hay, supongo que no la abillará de pasta. Hacedme el favor de ver al amo y sacadle aunque sean dos pelas, que hay que vivir. Decid a mis numerosos y distinguidos acreedores

que les deseo felices Pascuas y próspero Año Nuevo y pocos clientes como un servidor. Ya veis que no me parezco en nada a la ruleta, porque soy ¡sin-cero! Prosperidades.

RUFASTA

poeta de redolines

FOLLETIN DE "LA RETAGUARDIA"

Novela semanal cinematográfica

copiada de cualquiera de las que

se publican

Episodio segundo

LA LUZ QUE NO SE MARCHITA

¡Día falaz! Jack Walter, el héroe de nobleza sin cuento, veía próximo el momento incesante de vengar a su padre tan perfidiosamente ultrajado. En la obscuridad lóbrega de la noche, dos hombres luchan a brazo partido con las ebúrneas olas del embravecido continente. El uno es Jack Walter, que lleva en el alma la luz del porvenir incierto. El otro viste andrajosamente y se llama Tom. ¡Tom! Su mismo nombre le delata. ¡Tom! Suenan siniestro como un cañonazo. Pero su corazón es más siniestro todavía. Jack Walter ha de vengar en él los crímenes infaustos por el traidor cometidos. Pero las fuerzas le abandonan. Al divisar el faro de un islote próximo, saca fuerzas de flaqueza para llegar a él y saciarse en la venganza, descuartizando al traidor Tom. Mas, todo inútil: no le restan ya energías. Naufraga por momentos y, desesperado, observa cómo Tom ha ganado ya el islote salvador.

Jack Walter, en un su-

premo esfuerzo, saca un carnet y lápiz y anota: 4 de septiembre de 1573. Luego, se hunde despaciosamente en la tumba inmensa, mientras sus ojos miran entenebrecidos la luz del faro acusador.

Tom suspira largamente al verse libre de su temible perseguidor.

—¡Ha muerto! — exclama —. ¡Ha muerto!

—¡No! ¡No he muerto! — ruge una voz acusadora a sus espaldas. ¡Vivo y viviré eternamente, hasta vengar la honra mancillada de mi padre.

Tom, vuélvese lívido como el papel. Quien así hablaba era Jack Walter.

—¡Jack Walter!

—Sí, sí, soy yo, que para frustrar tus planes perversos me he sumergido y, pasando por debajo de este islote, he subido por el otro lado.

Tom cae aterrado a sus pies, mientras en lo alto brilla la luz acusadora del faro, que nunca, ¡nunca!, se marchita, si en el corazón hay esperanza.

Renzo II

El próximo episodio se titulará:

EL MAR POR CIEGO O EL ALMIRANTE TUMBA

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4076 A.

SURT ELS DIJOS

El mot just

UN dels més acreditats tarambanes de Barcelona, que s'havia gastat tot el patrimoni amb sopars, senyores i alguna que altra fugideta al tapis vert de Deauville o de Biarritz, ha fet acte de contrició i s'ha casat amb una dona bastant lletjota, d'història no gaire neta, i, que, a més de tot això, el guanya de deu anys.

Tot això, per un home que està acostumat a anar ben menjat, ben begut i ben... estimat, és un bon sacrifici, però, hi ha vegades que l'estat de la butxaca ho exigeix i no hi ha més remei que resignar-s'hi.

Per això, quan el casat de nou ensenya el pis luxosíssim on acaba d'instal·lar-se i mostra la cambra matrimonial, murmura, amb un to de resignació profunda:

—La capella expiatòria...

Estranya coincidència

UN director de Banc molt conegut i que sempre està ple de feina, va rebre l'altre dia una lle-

tra avisant-lo que s'havia mort la nevoda d'un íntim amic seu.

Era dia de molt moviment a la Borsa, amb aquest tripijoc dels francs. Preveia que seguien avall i en volia vendre uns quants mils a termini.

—Miri — va dir a un apoderat — vagi a aquesta adreça i doni el més sentit condol en nom meu, i digui que a mi m'és materialment impossible anar-hi...

I li va dar l'esquela mortuòria.

Però l'apoderat era un xic tabalot, i, en lloc de trucar al primer pis de la casa mortuòria, va anar a l'entresol, on hi havia un senyor indignat perquè li havien robat una bicicleta.

—Vinc de part del senyor X... — digué l'empleat—. M'ha encarregat li digués que havia tingut un veritable sentiment en saber...

Cal fer constar, entre parèntesi, que el director del Banc té un cognom molt corrent a Catalunya i, sens dubte, el senyor de la bicicleta tenia algun amic que es deia igual.

—Ah! Digui-li que no val la pena... No era gens maca, estava ja bastant feta malbé i si em sap greu és perquè al meu fill li agradava i la començava a muntar...

No cal dir que l'apoderat va sortir corrents, creient que aquell home s'havia tornat boig.

Petit conte rus

EN Pla, il·lustre escriptor de la terra, ens va contar l'anècdota a l'Ateneu, i, nosaltres, que no sabem resistir a la temptació de reproduir tot allò

4. — LA TUIES

que pot fer gràcia als nostres llegidors, anem també a explicar-la.

L'escena passa a Leningrad. Un bolxevic que fa poc que s'ha casat amb una mena de dama roja, no es descuida mai de resar una curta oració abans de ficar-se al llit amb la seva legítima esposa.

—Per qui pregues?—li pregunta al cap de dos o tres dies, la dona.

—Perquè Déu doni a ta mare molts anys de vida.

—Si que estàs bé tu! Abans de la revolució, tots pregàvem perquè el Tzar visqués molts anys i bé el vam matar!

—Precisament per això, precisament...

El pintor ironista.

EN un establiment del passeig de Gràcia, un pintor que es diu Debucy, exposa una pila de quadros on es reproduïen els herois mitològics més coneguts, interpretats amb una delicada ironia.

Hi ha, per exemple, un Ulises fent denteta a Calyoso que fa d'allò més gràcia. Una Friné nua, molt temptadora, i un Orfeu sense cap — les dones li han fet perdre — completament noucentistes.

Un amic nostre, molt amic de la barrila, va anar l'altra tarda a veure l'exposició.

—Està bé, aquest Orfeu — ens va dir —. Trobo que seria una magnífica al·legoria per al doctor Camps o per al doctor Serrallach.

L'hortolà de Sant Boi

VIATGE DE RECREU

(Del diari de viatge d'una senyoreta anglesa)

DIJOUS. Aquest matí hem sortit de Folkestone en direcció a Nova York. El temps és magnífic i la travesia deliciosa. Un viatger de primera, jove, elegant, m'ha fet l'ullet amb un impudor extraordinari. Jo, fidel als més tradicio-

—Quants capítols van?

—Set!

—I ara!

—Perdona: has dit capítols? Em creia que preguntaves una altra cosa.

nals principis de la castedat anglesa, no n'he fet cas.

Divendres. Aquesta tarda, mentre jo, abillada només amb una bata i la meua camisa, estava descansant al meu camarot, el viatger, aprofitant que la porta estava oberta, ha entrat i m'ha agafat entre els seus braços. Per no donar un escàndol i passar per la vergonya de què es sabés tot, l'he deixat fer, no sense recomanar-li, primer, que tanqués la porta.

Dissabte. Aquest matí, el viatger, aprofitant que la porta estava oberta, ha entrat al meu camarot quan jo encara no m'havia llevat. No he protestat ni m'he resistit per evitar que es sapigués tot. Demà tancaré amb clau.

Diumenge, com que la porta estava tancada, el viatger no ha vingut. Per fi, podré estar tranquil·la... Hi ha que veure que aquest home ha estat barrut! Entrar dos dies seguits a la meua cambra sense demanar permís!

Dilluns. Estic segura que, si pogués, fóra capaç de tornar a venir. La curiositat em pica i em dona llargs ensomnis...

Dimarts. Avui, baix sobre, he enviat la clau de la meua cambra al meu seductor, acompanyada de les següents ratlles: "Gentleman: el que vostè ha fet, és realment abominable. Estic segura que no n'està penedit i que si pogués, encara hi tornaria, i per saber fins on arriba el seu atreviment, li envio baix aquest sobre la clau del meu camarot..."

Marcel Terra

EL TRET PER LA CULATA

JA feia temps que l'Andreu, drapaire del carrer de Vilamarí, empaitava la Tomaseta, casada feia poc amb en Joan, taverner del barri. L'Andreu presumia de guapo i de seductor i era dels que estaven convençuts que cap virtut femenina el podia resistir. Però la Tomaseta s'estimava al seu marit i per res del món li hauria faltat.

Tant i tant va insistir l'Andreu que la Tomaseta va creure un deure seu avisar en Joan del que passava.

I li va explicar, fil per randa, l'intent de seducció de l'Andreu.

—Has fet bé de dir m'ho — va respondre el marit de la Tomaseta —. Mira: tinc una idea per escarmentar a aquest brètol. Caldrà fer una petita comèdia...

—Sí?

—Sí. Tu li fas veure que accedeixes a la seva pretensió, el fas venir una tarda aquí a casa, i quan estigui, com vulgarment es diu a punt de solfa, jo arribaré impensadament. Llavors, el fas amagar dintre aquest armari, i ja veuràs com riurem!

—Està bé, noi. Faré el que tu em dius!

* * *

No cal dir l'alegria que va envair l'esperit de l'Andreu quan la Tomaseta va donar l'assedi per finit i demanà la capitulació. No s'hi veia de satisfet. El dia fixat per la cita, el xicot se'n va anar a pendre un bany, es va afaitar, es va fer tallar els cabells, es gastà deu rals en una fricció de violetes, va posar-se la roba de les festes, es va fer encirar les sabates i a dos quarts de quatre, hora convinguda, va fer la seva aparició a casa de la seva estimada.

Passem per damunt els preliminars de l'escena de què tantes ganes tenia el nostre drapaire d'ésser el protagonista. Diguem, només, que l'Andreu estava al roig viu quan van trucar a la porta.

—Ai! — exclamà la Tomaseta amb una veu esglaiada —. El meu marit! amaga't, Andreu, que sinó passarà una desgràcia!

—On vols que m'amagui?

—Aquí, a dintre l'armari! En Joan se n'anirà de seguida... Segurament s'ha descuidat alguna cosa!

L'Andreu, contrariadíssim per aquell incident, va obeir. En Joan entrà pocs minuts després a l'habitació acompanyat de dos homes.

—Mira, noia — va dir amb el to més natural del món —. He pensat que aquest armari és massa vell i que caldria comprar-ne un de nou. Precisament, he trobat aquests dos drapaires que me'n donen sis duros. Em sembla que el millor és vendre'l, oi?

—Realment, aquestes estatués de la Plaça de Catalunya són una indecència!

—Sí.. és clar... — respongué la Tomaseta seguint la comèdia.

—Doncs, ja us el podeu endur en pau de Déu. Els dos drapaires agafaren l'armari i se l'endugueren a coll, mentre el Joan i la Tomaseta reien com dos ximplets...

—Renoï — va dir un dels dos homes quan aquests foren al carrer —. Saps que trobo que

aquest armari pesa molt? A bon segur que a dintre hi deuen haver trastos vells. Si no serveixen els llançarem al mig del carrer i així no anirem tan carregats.

Obriren el moble, amb les claus que el venedor els hi havia donat i, amb la sorpresa que poden imaginar-se els nostres llegidors, trobaren a dintre el seu col·lega.

—I ara, Andreu! Què rediantres feies aquí dintre?

El xasquejat tenori hagué de confessar lo esdevingut. I per no posar-se malament amb els seus companys de professió, que l'haurien pogut denunciar al marit, va haver d'accedir a portar, ell, l'armari fins a la botiga dels compradors, que s'estaven al capdamunt de Les Corts...

Moscarda

UN CAPRITXO

UN amic nostre — que no volem anomenar per restar fidels a la nostra fama d'homes discrets—va fer l'altra nit una conquesta en cert music-hall del Paral·lel. Una rumbista que havia convidat a sopar i que després li va dir que tenia un capritxo per ell. Agafaren, doncs, un auto, se n'anaren cap al "Xalet" i allí l'home es va sentir feliç, molt feliç...

Després, mentre ell la portava a casa, la xicota li va demanar deu duros.

—Com! Deu duros? — va exclamar el nostre amic —. No m'havies dit que era de capritxo? I ella, sense perdre la calma:

—Es clar! — va respondre —. Si no hagués estat un capritxo te'ls hauria demanat abans!

B. Orrango

—I a tu, com t'agraden els homes?

—Veuràs, amb aquestes coses vaig a bulto.

CONTES DELS MERCATS

LA MULTA INJUSTA

LA Felixa, havia estat multada per haver venut com a tall rodó fresc, un palpís que almenys havia fet vint viatges a la cambra.

Però la Felixa no havia pagat mai cap multa i tampoc volia satisfer aquesta.

Embolicà una rodanxa de carn fresca i olorosa com avellanes tendres, i se n'anà cap a la Inspecció.

—Fixi's, senyor Rafel — digué a l'inspector — si en tot el mercat hi ha carn més fresca que la meva!

El senyor Rafel, naturalment, va deixar el palpís, i "visurà" aquelles magnífiques pantorres.

—Què li sembla, senyor Rafel, hi ha dret a posar-me una multa, oferint aquesta mercaderia?

—Es que a mi, em van dir que aquell tall...

—Era com aquest. Vegi vostè mateix.

Davant del tall que la Felixa li ensenyava, el senyor Rafel no tingué més remei que abaixar les agalles i perdonar la multa imposada.

La raó allà on sigui. Encara que sigui en el tall de la Felixa.

Quel del Born

LA LLUNA DE MEL

LA Roseta, casada de poc, torna de viatge amb el seu marit i conta totes les incidències de la seva nova vida a la Lluïsa, antiga companya de treball.

—I què, què? — li pregunta aquesta —. Què me'n dius, de la lluna de mel?

—Molt bé, molt bé...

—Sense cap incident desagradable?

—Cap!

—Així — diu la Lluïsa — no et costà gens de passar?...

Bur Letta

QUESTIO DE TEMPERATURA

UNA dama solterona visita per primer cop una ciutat d'hivern. Un senyor, conegut de la família, l'acompanya a veure els llocs més interessants de la població.

—Veu? — li diu —. En aquest estany va caure una noia no fa gaire. Un jove va salvar-la de la mort i ella, en agraïment, li va concedir la seva mà.

La vella solterona reflexiona un moment i per fi exclama:

—Quina llàstima que l'aigua estigui tan freda!

Bur Letta

Baix... baixet...

Les belles anècdotes

RARA VIRTUT

HAVIEN caigut les darreres granades. Obusos i fusells havien emmudit. Napoleó, una vegada més, havia fet voleiar victorioses les àligues imperials per damunt dels camps sembrats de cadàvres.

Retornaven victorioses les tropes...

Paris, sembrat de flors, rebia als herois. Palmes i llors es vinclaven al pas dels conquistadors.

Cada soldat era un símbol: cada símbol una realitat, en voler l'emperador.

Els ferits foren disputats per les més formoses i opulentes dames de la cort. Palau o castell sense ferits, era com altar sense sant, arbre sense fruit, dia sense sol...

I elles, les francesetes, les dolces cortisanes, les eternes salvadores de França que, quan ha convingut, han ofert els seus encisos al peu mateix del canó per enardir als combatents, cuidaven personalment els seus ferits, i en parlaven en les reunions i s'alabaven dels seus prodigis de curació.

Josephina, la deliciosa i fàcil emperatriu, havia cedit una de les seves cambres de la "Malmaison" a un jove arrogant capità.

Era bell i armònic com Antinóo i graciós i atraient com Narcís.

Un obús li havia arrancat de socarrel la cama dreta.

L'emperatriu cuidava's d'ell com si fos un bi-belot.

Prompte les curacions es perllongaren més de lo què la discreció aconsellava.

El jove capità passava prop de l'emperatriu les hores millors de la seva vida.

En una d'aquestes sessions, Napoleó es presentà de sobte a les habitacions particulars de Josephina i la sorprengué en gens dubtós col·loqui amb el jove capità i amb les armes a la mà.

Confusió. Esfereïment per part dels dos col·luminets.

L'emperador, fred, impassible, una mà davant,

l'altra darrera, quedà mirant-se'ls fixament, sense dir paraula.

Per fi, Josephina, un xic trèmola per l'emoció, aclarí:

—Mirava, senyor, si amb massatges podia fer-li revenir la carn i estirar-li un xic la cama perduda.

Buonaparte brandà maliciosament la testa i tancà impertorbable:

—Si això fos possible, senyora, serien molts els oficials a qui vós haveu tractat, que caminarien amb tres cames!

* * *

Dos dies després, dinaven emperador i emperatriu sols a la "Malmaison". Al ser-los-hi servits els darrers plats, Buonaparte, senzillament, sense enfarfegs retòrics, exposà:

—He cregut oportú, senyora, assabentar-vos del meu desig de divorciar-me...

Josephina es desmaià.

Napoleó cridà a Bausset, el seu ajudant de càmera i li pregà de portar a pes de braços a l'emperatriu a les seves habitacions privades.

En baixar l'escalinata, Bausset, emocionat per la dolorosa escèna que estava presenciant, encepegà i estigué a punt de caure.

—Vés en compte, Bausset — objectà l'emperador, que fredament caminava davant d'ell —. Veig que en apropar-vos a l'emperatriu, a tots vos fa nosa una cama o altra.

Bausset, naturalment, no entengué ni un borrall de lo que Buonaparte volia significar.

I Josephina aclarí en tó molt baix:

—Vol dir que no m'abrasseu tan fort, senyor...

* * *

El 16 de desembre de 1809 fou proclamat el divorci i el 17, Napoleó era l'amant preferit de Josephina i ell, tan incrèdul per la medicina, pogué comprovar més d'una vegada les virtuts maravelloses de la seva ex-esposa, que posseïa la rara habilitat de fer créixer els membres del cos humà.

LAURA BRUNET

EL "TIGRE"

EL "Tigre" està malalt. Suposem que vostès ja saben qui és "El Tigre". "El tigre" és el senyor Clemenceau, ex-president del Consell de ministres de França i un dels seus més il·lustres fills.

Ara que el nom del director de "L'Homme Enchaîné" torna a ésser d'actualitat ens sembla oportú recordar certa divertida anècdota seva. El senyor Clemenceau és un gran practicant de l'amor, malgrat haver ja passat, i un xic més, dels seixanta anys.

Quan era president del Consell, fa pocs anys, sortia, una matinada, a les dues, amb els seus companys de Gabinet, després d'una reunió on s'havien tractat assumptes molt importants per a la França. Passaren davant d'una casa, de baixos i primer pis, en la qual, malgrat aquella hora ja força avançada, sobretot per París, on com tothom sap els espectacles de la nit comencen a quarts de vuit, hi havia llum encés.

—Veuen — va dir "El Tigre" mostrant la caseta —. Allí hi viu la meua amigueta del cor...

—Per què no puja a veure-la?

"El Tigre" somrigué, amb un to de misteri, i va respondre:

—Ara no pot ésser. En aquesta hora, hi ha el seu "vell"!

En Clemenceau mereix, amb justícia, ésser nomenat l'"Emili Junoi" de la República Francesa...

El Cabrit Audaç

SESSIO D'ESPERITISME

L'ESPERITISME torna a estar de moda. Així ens ho afirma en Maucci, editor, que en poc temps ha venut tots els saldos que li quedaven a casa de les edicions velles de les obres d'Allàn Kardec i les "Memòries del Pare German". En molts llocs de Barcelona es practiquen sessions d'esperitisme, que es veuen molt concorregudes. Les dames no es donen de menys d'assistir-hi, qui sap si a la recerca d'emocions noves.

—L'altra nit — ens explicava una noia del "Lion d'Or" — vàrem estar a casa de la Marta i va evocar l'esperit de son pare. I, saps què va passar? Que van presentar-se'n tres.

Van Tresca

EL METGE VAGUISTA

QUAN el doctor Lletuga va arribar a casa del senyor Moix, la cambrera el va fer entrar de seguida.

—I doncs, qui és que no es troba bé? — va interrogar el doctor.

—La Quimeta, doctor, la Quimeta!

—Ah, està bé!

La Quimeta era la raspa dels senyors Moix, una

—Perquè deu haver dit: "quina polvera", aquell beneit. No sé pas on els veu els polvos?

noieteta molt caia i que n'abillaba unes formes d'allò més temptadores.

—Com està això, Quimeta? — digué el doctor Lletuga entrant a la cambra de la malalta.

—Mirí... ja ho pot veure...

Ja ho crec que ho va veure, el bon metge! Tot! I creguin que valia la pena! Ara, que no va trobar cap símptoma de malaltia. El cor estava bé, els pulmons també, no hi havia febre...

—Ja li diré — va confessar finalment la xicota —. No és que estigui malalta. És que els meus amos no em paguen, i he inventat aquesta manera original de fer vaga...

—On vols que els veigi: sobre la capsa!

En sentir això, el doctor Lletuga es va treure l'americana.

—I ara! Què fa, doctor?

—Em vaig a ficar al llit amb tu!

—Per què?

—Perquè els teus amos tampoc em paguen i tinc ganes de secundar la vaga!

Sis Tellet

TOT UN TEMPERAMENT

ES alta, esvelta, d'una formosor severa. Tindrà uns trenta cinc anys. D'on és? Ningú no ho sap. Pel seu accent s'endevina un origen eslau. Austríaca, hongaresa, russa. txeco-

eslovaca, iugoeslava... Porta un tren fastuós i s'està en un dels hotels més acreditats de la nostra dolça i porca Barcelona.

Accepta l'amor, a condició de què l'amant no sigui gaire vulgar i, ensem, accepta regals, perquè sembla que amb la guerra es va quedar amb molts pocs diners. Ha tingut successivament, un banquer, un negociant d'autos, un usurer i un naviler.

Un dels seus amants, l'altra tarda, en confiança, ens contava alguns detalls interessants de la xamosa dama.

—Es tot un caràcter — afirmava —. Per un no res ens barallàvem i, de vegades, passàvem vuit i deu dies sense dir-nos una paraula...

—Caram! I doncs, les exigències de l'amor?

—Vostè no m'ha entès—va interrompre l'amant—. He dit sense parlar-nos...

Rosk Hilla

EL BON APOTECARI

L'ESCENA a casa d'un apotecari de la Rambla. Es diumenge a la tarda i una raspeta, amb la cara d'allò més encesa, entra corrents.

—Escolti — pregunta — que tenen alguna cosa pels talls?

El dependent és un murri que no bada.

—Prou, pubilla, prou... Però, perquè la vol? Per obrir-los o per tancar-los...?

C. Arboné

LA BONA REPUTACIO

EL senyor Manel — diguem-li senyor Manel, perquè un nom o altre li hem de donar — havia fet la seva fortuna d'una manera no gaire recomanable. Era un acreditat timador i com que cada matí se n'aixeca un d'ensopit, l'home se n'anava a veure si el trobava i el desensopia per sempre més.

Això li va valdre anar set o vuit cops a la presó, però com que el seu advocat sabia que hi havia "pasta", sempre trobava la manera de què la condemna fos curta: quinze dies a sis mesos. De manera que el senyor Manel va arribar als cinquanta anys amb una respectable fortuna que li va permetre retirar-se del negoci, fincar-se i viure com un home honrat.

Gastava molt i vivia com un potentat. Però no es movia mai de Barcelona, per molt que apretés la calor i per cru que fos l'hivern.

—I doncs, senyor Manel? — li preguntava la gent —. Que no se'n va mai a fora, vostè?

—No ho vull pas!

—Per què?

—Perquè així que jo me n'anés de Barcelona, ja sé el que diria tothom: el senyor Manel ha représ el negoci i ja torna a ésser a la presó!

Kit Xalla

—Quins melons, veritat? Tothom m'ho diu!...

LA PRESCRIPCIO

EN Josep — ho era de noms i de fets — va arribar aquella tarda desesperat al despatx.

—No vulgui saber el que em passa! — li va dir al seu principal, procurador dels Tribunals i home que sempre en tenia una per dir.

—Què li passa?

—Una cosa horrible!

—Que té algun malalt a casa seva?

—Pitjor!

—Que se li ha mort algú?

—Pitjor!

—Doncs, què és? Diguim'ho, i si el puc servir en alguna cosa, ja ho sap: mani i disposi! Un col·laborador com vostè s'ho mereix tot!

—Doncs, miri, ara, en confiança, li vaig a dir tot: la meva dona m'enganya!

—Si que és greu!

—Encara no ho sap prou!

—No?

—No! Perquè m'enganya, la grandíssima barjaula des de fa trenta dos anys!

El procurador va fer un sospir fons, com si s'hagués tret un pes de damunt.

—Així no té perquè preocupar-se...

—Que no tinc per què preocupar-me? Si que és tranquil, vostè!

—Es clar! No es posi cap pedra al fetge! No veu que als trenta anys, tot prescriu!

P. Anxeta

UNA PREGUNTA INDISCRRETA

AQUELL dilluns, la Faustina va arribar al taller amb unes ulleres de pam, un xic esgrogueïda i caminant d'una manera tota estranya. Malgrat això, la xicota es mostrava la mar de contenta, com si hagués tret la rifa o li haguessin regalat un anell de mil duros.

—Què tens, que fas tan mala carota? — li va preguntar la Lluïsa, la "primera". Que t'ha passat quelcom?

—No... Res... És que ahir vaig caure...

—I et vas fer mal...?

—Una mica, però després em va passar...

Totes les noies del taller la van comprendre, i un somris discret va dibuixar-se en llurs llavis molçuts i apetitosos...

—On va ésser això? — va interrogar, curiosa, una altra noia.

—A les Planes!

—Ah!...

Un silenci. Per fi, la veu de la "primera", amb to entre sever i burleta que preguntava:

—I, contra qui vas caure? Contra en Rafel o contra en Lluïset?

F. Orrolla

**Aquest número ha passat per
la censura governativa**

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'n enviïn propis d'ésser contats a les velles xacrises de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

CAUSA DE DIVORCI

LA gentil Merceneta s'havia casat amb un home que, encara que fos ric, elegant, jove i distingit, no li feia el pes. Com que ella també estava bé de quartos i qui té calers ja se sap que pot fer moltes coses, va decidir rompre el pacte sagrat. Un advocat seu li va donar el procediment: que ella i el seu marit es nacionalitzessin a França i, un cop aconseguit això, demanar el divorci a París.

Després d'haver-li explicat aquest enguinyós sistema, l'advocat va creure necessari afegir:

—De totes maneres no li consentiran el divorci si no demostra que el seu marit li falta...

Sens dubte, la Merceneta ho devia entendre malament, perquè va respondre sense reflexionar un instant:

—Que si li falta? I un bon troç!

Kar Trons

...

QÜESTIO D'APRECIACIONS

QUE a en Parés li fregia la dona, això ho sabia tothom, però ell, que era un fresc, afectava no donar-se'n compte. Es veritat que quan s'havia casat, era més pobre que una rata i que la seva muller tenia cinquanta mil duros, la qual cosa, en molts casos, justifica certes tol·leràncies.

Una tarda, en Parés va arribar al Cassino i va dir als seus amics, que s'estaven jugant al "Pocker":

—Felicitau-me! Sóc pare d'una nena formosíssima!

Però els seus amics, no gaire entusiasmats per la nova, respongueren sols amb monosíl·labs:

—Ah!

—Eh?

—Oh!

—Bah!

—Sembla que no hi dongueu importància! — va exclamar mig molestat, en Parés.

—Home! — digué llavors un dels amics —. Es públic i notori que aquesta nena no l'has feta tu!

En sentir aquells mots, en Parés va sentir-se posseït de la més gran indignació.

—Vaja unes apreciacions! — cridà tot enfutismat —. Així, quan a un de vosaltres el feliciten pel bé que li escau un frac, es precis que se l'hagi fet ell mateix?

Bur Letta

...

LA FORTUNA D'EN BADO

EN Badó, que mai havia pogut surar en cap negoci, va muntar, cansat de provar-ho tot, una botiga de compra-venda de roba vella. Una mena de càn "Pascasio", amb menys previsions encara. I, mirin el que són les coses. En cinc anys va fer-se ric i es va poder retirar del negoci.

—Com dimonis te les has arreglat per a guanyar tants diners? — li vaig preguntar un dia que el vaig trobar per la Rambla.

—Un xic de constància i una miqueta d'habilitat...

—També es necessita habilitat per fer aquest negoci?

—Molta! Mira: Jo venia totes les robes al menys al triple del seu valor. Ja et diré com ho feia. A dintre d'una butxaca hi deixava sempre un mone-

der vell amb tres o quatre botons de metall i uns quants papers... El comprador, sentia el soroll, palpava, topava amb el moneder i es creia que l'anterior propietari del vestit s'hi havia deixat els estalvis... I, perquè jo no me'n donés compte, pagava de seguida i se n'anava... Es clar que la meua parròquia no era fixa, però, ja veuràs, sempre en queia algun de nou...

Van Bolla...

L'EFECTE DEL "SHIMMY"

EN un pis de l'Eixample funciona, des de fa algun temps, una acadèmia de balls moderns, on la concurrència femenina no és, ni molt menys, com ja pot imaginar-se el llegidor, cap model de bons costums.

L'altra tarda una noia ensenyava a un alumne a ballar el "shimmy", però el xicot, que es veu que no era de fusta, el que feia en lloc d'aprendre era practicar amb una santa continuïtat — perdoni la irreverència, senyor Cambó — la no menys santa arrambància.

Un concurrent, que contemplava l'escena, es va acostar al director.

—Escolti — li va preguntar —. I el pianista com ho sabrà quan arribi a l'alumne l'hora de perdre el món de vista?

K. Britet

LA VENJANÇA DEL PEL-LICULER

UN fabricant de llet condensada, recordant allò tan vell de "antes y después de tomar el chocolate de Matías López", va tenir la gran idea: fer fer una pel·lícula de propaganda del seu producte. L'argument era una xicota molt maca que no volia el seu enamorat perquè era massa prim. Aquest prenia la llet condensada en qüestió, i, al cap de tres mesos, estava més gros que en Faty. La noia, que es veu que estava pels "pesos pesados", com diu la gent de boxa, s'hi casava i allí acabava la pel·lícula.

Però, un cop impressionada la cinta, el fabricant de llet la va trobar cara i va exigir una rebaixa. "Ar ja està feta — va pensar — i no tindran més remei que passar pel que jo digui". Però, el pel·liculer no hi va voler saber res i se'n va anar sense dignar-se discutir.

I l'endemà, l'avar fabricant es va assabentar de la següent horripilant nova: Un competidor seu havia comprat la cinta i la feia projectar a un dels cinemes més populars de la ciutat. Solament que, en el moment de la projecció, el film girava començant pel final...

M. Osk Hitt

LES CONTRIBUCIONS

EL senyor Font, el meu camiser, és l'home més pessimista de la terra. Quan no el preocupa la qüestió de Síria, està capficat amb la baixa del franc, la revolució xinesa o els aldarulls de la terra d'en Mussolini. Naturalment que tot això li serveix per demanar cada dia més cars els seus articles.

No fa molt temps, vaig anar a comprar-li unes camises.

—Valen vint-i-vuit pessetes cada una...

—Què diu, ara, sant cristià!

—El que sent. Com que els francs pugen i aquesta roba és de Lió...

Abans d'ahir entro il i demano preu d'unes camises exactes a les de l'altra dia.

—Valen trenta pessetes...

—No serà pas per la puja del franc... — vaig insinuar.

—Sí, senyor, sí, pel ditxós franc. Com que els francs estan baixos, no volen vendre'ns roba i l'hem de comprar aquí, que és més cara... Oh! I esperi's! Ara, m'han augmentat la contribució! Cregui que estic desesperat...

—No sigui així, home, no sigui així...

—Tot és posar gabel·les damunt dels industrials... Vostè se'n riurà, però, al pas que anem, aviat no tindran diners més que els pobres...

K. Umi

LA PRIMERA VEGADA

LA Casta — una noia d'allò més bufona que s'havia casat feia deu mesos justos — anava de part i trasbalsava amb els seus crits tot el veïnat.

Tan i tan la va veure patir l'Antonet, el seu marit, que se l'estimava molt, que va exclamar, desesperat:

—I pensar que jo tinc la culpa de tot això! Per no fer-te patir mai més d'aquesta manera, sóc capaç de tallar-me la coleta, com els toreros, i no tornar-hi mai!

En sentir allò, la Casta, malgrat els dolors que sentia, va deixar de xisclar i digué al seu marit:

—No, Antonet, no! No facis això, que la llevadora ja m'ha dit que aquests dolors tan forts no es tenen més que la primera vegada, i que després es dona a llum com aquell que res...

F. Orrolla

Conte premiat del número passat:

LA EUGENIA

—Per una mica així, no m'he casat amb un milionari.

—I doncs?

—Oh, hi va trobar a faltar aquesta mica.

LA NOIA RUBOROSA

L'ANTONET té una xicota de la qual n'està bojament enamorat. És, segons diu, d'allò més pura. Només va a les funcions del "Poli", no llegeix més que les obres d'En Folch i Torres i observa, en tots els detalls de la seva vida, una discreció absoluta.

—Sempre que li dic que l'estimo, que em té boig, que me la menjaria a petons, baixa púdica-ment els ulls.

I en Gabriel, amic nostre, que no es pren mai les coses pel cantó seriós, respon al moment:

—Ah, ja... Es per mirar si vostè dona proves de dir la veritat...

R. E. Tallet

TEATRE ANTIFEMINISTA

EN una societat recreativa barcelonina, va estrenar-se, no fa gaires anys, una comèdia bastant ben feteta, en la que, discretament, es prenia el pel a les dones feministes. L'autor demostrava, d'una manera palmària, que l'home ha

d'ésser l'amo i senyor de casa seva, fer obeir i callar la seva muller i endavant les atxes.

La comèdia va ésser un èxit bastant apreciable, puix, encara que fos deguda a la ploma d'un aficionat a la literatura, estava feta amb trassota. En acabar la representació, la majoria del públic va demanar l'autor. Però l'autor no sortia.

—Respectable públic — va sortir, per fi, a dir un dels actors —. L'autor de l'obra que acabem de tenir el gust de representar no ha pogut venir a l'estrena. Es casat de poc, i la seva senyora no el deixa sortir de nits...

Sis Tallet

—Què rumieu ara?

—Que em sembla que abans de pujar hauria hagut de proveir-me d'un flascó d'EROTYL per quedar com un home.

Erotyl:

és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPOTENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

L ALTRE dia, un subjecte que es veu que s'havia llevat ensopit, se'n va anar amb dos individus cap a Montjuich, on es posaren a jugar a la "carteta", pel qual procediment li van pispar dues centes "peles".

Això no té res de particular, perquè passa cada dia. Però lo gran és que, després del fet, l'home va trobar dos individus més al passeig de Colom que li timaren, pel procediment de les misses set centes "peles" més.

I les cròniques no contenen si al sòmines en qüestió li han fet cap més enredada a la nostra població.

000

DIJOUS passat, al Goya, es va estrenar una comèdia argentina que es diu "El perfume del pecado". Al cartell hi havia una d'aquelles advertències que diuen que l'obra és d'un caire pel qual no aconsellen que hi vagin senyoretes, etcètera. Naturalment, el teatre es va emplenar de dames, dametes i damisel·les... que van sortir defraudades perquè l'obra no té res de particular i és més mansa que una novel·la d'En Folch i Torres.

Com volen que les femelles es puguin ruboritzar després de llegir a n'en Belda o bé al "Carretero Audaz"?

000

JA s'han assabentat vostès de les trompades de l'Assemblea Nacional de Fútbol? Un delegat que va a bufes amb un àrbitre, suspensió de la sessió, repercussions a províncies... Molt edificant, senyors, molt edificant!

I veu's ací com per xamba varen veure els assistents dos senyors assembleistes donar lliçons de boxeig.

000

A Choisy-le-Roy, un atleta que es diu senyor Cadine, ha alçat sense altre esforç que el seu, un pes de 272 quilos.

Per desenrotllar tal força i aguantar aquest gran pes penso que el senyor Cadine és home ca dina bé.

000

EL senyor Artís, comediògraf, ha fet per al teatre Victòria un melodrama que se'n diu "Les pobres dones" i està d'allò més be, segons afirmen els que tenen referències directes.

Desitgem un altre èxit al senyor Avelí Artís i que aquestes "pobres dones" l'ajudin a fer-se ric.

000

ALLO del cinema a l'"Alcàzar" s'ha estroncat, sense que ningú ens hagi explicat la causa.

Es veu que lo de l'"Alcàzar" està dat i beneït i que d'aquella gran sala ja ningú en treurà profit.

000

A la Rambla del Centre un desconegut que va fugir després de comè el fet, va clavar una mossegada a un súbdit argelí.

S'avisar per si algú el troba rodant per la població, hi tingui d'allò més compte perquè no porta murrió.

L'Afarta Pobres

?

VOLEU CONEIXER A LA LAURA BRUNET?

~

VOLEU SABER QUI ES I FINS ON ARRIBA AMB LA SEVA MÀGICA PLOMA AQUESTA ESCRITORA AUDAÇ I ENIGMÀTICA QUE HA REVOLUCIONAT LA LITERATURA GALANT?

COMPREU LA SEVA DARRERA PRODUCCIÓ

AVENTURAS GALANTES DE PIGAULT LEBRUN

I FRUIREU LES DELITOSSES BELLESES DEL LLIBRE MÉS SUBJUGADOR DINTRE DEL GÈNERE

~

FORMEN LA COL·LECCIÓ COMPLERTA, 8 QUADERNS DE 32 PLANES AMB MAGNÍFIQUES PORTADES I FORMOSES IL·LUSTRACIONS DE A. MESTRE

Preu del quadern: 30 cts.

DEMANEU EN TOTS ELS KIOSKS I LLIBRERIES

Aventuras Galantes de Pigault-Lebrun

OBRA COMPLETA MAGNIFICAMENT PRESENTADA

Preu: 4 pessetes

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbará, 27
Ascensor

(VERDURA)

Porta de Santa Madiona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonés

GRAN CONFORT SALETES DE BANY TELEFON PRIVAT

Calefacció central - Confort - Comoditat

"LA MASCOTA"

PRIMERA Y ÚNICA CASA

EN GOMAS HIGIÉNICAS

ES LA MEJOR SURTIDA

MATA LADILLAS EN POLVO PTAS. 050 Cms

1. SAN RAMÓN. 1.

BARCELONA

COMPREU CADA DIMECRES:

LA NOVELA FRIVOLA

Magnífiques Il·lustracions fotogràfiques

EL CUPIDO

Carrer de Sant Pau, 110

GOMES HIGIÉNIQUES

Gasteu UN RAL i n'estalviareu MIL

LA MUNDIAL

MARCA REGISTRADA

No val a bader...!

Passau per LA MUNDIAL abans d'entrar al bany i adquiriu un salvavidas per no anar a fons! La mitges per a després del bany. Cass de curació dels que ensopaguen. Polvos per untar les cames de gotes potes.

CABRES!

Si en teniu i voleu que fegin esperades com si veïssin el Llop, compreu la Llotja Ladil que la trobareu per DOS PESSETES al

Carrer de l'Unió, n.º 5, Farmàcia

LAURA BRUNET

EL TALISMAN DEL AMOR

L'èxit mes gran de la literatura galant!

TÍTOLS DELS QUADERNS:

- 1.º Para conocer amar con locura.
- 2.º Placer y Castidad.
- 3.º Como se debe estar rápidamente.
- 4.º El arte de la seducción.
- 5.º Felicidad conyugal.
- 6.º Soledades.
- 7.º Más allá del amor.

Cada quadern és un tema complet, independent dels altres

30 céntimos

Compreu-ne un, Els altres ja vos espavillareu de prou per obtenir-los

SARNA (BONYA)

cura en deu minuts amb el

ULTI RETO CABALLERO

conté de l'Assalt, 86 i centres d'espectacles. BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías genitales urinarias, así como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

Grajeas Austi

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Seguí, Rambla las Flores, 14-Barcelona

Dijous es posarà a la venda el segon
número de

Aventuras Galantes de Jacobo Casanova

El irresistible amador

Cada quadern magníficament il·lustrat: 30 céntims

—Ja n'ets de plaga, ja, mira que tens unes coses!...
—Oh, de les meves coses visc, precisament!